

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7276/2022
29.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Споменке Зарић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод Врање“, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1124/21 од 22.02.2022. године, у седници одржаној 29.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1124/21 од 22.02.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1124/21 од 22.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1044/19 од 15.03.2021. године, ставом 1. изреке, одлучено је да остаје на снази решење о издавању платног налога Основног суда у Врању Пл 376/19 од 06.06.2019. године, за износ главног дуга на име накнаде за пружене адвокатске услуге по рачуну број ../2019 од 13.05.2019. године за износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.05.2019. године па до коначне исплате, као и за трошкове издавања платног налога у износу од 7.900,00 динара, те је обавезан тужени да тужиоцу исплати напред наведене износе. Ставом 2. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.400,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1124/21 од 22.02.2022. године, преиначена је првосепена пресуда у ставу првом и другом изреке тако што је у целости укинута платни налог Основног суда у Врању Пл 376/19 од 06.06.2019. године за износ главног дуга на име накнаде за пружене адвокатске услуге по рачуну број ../2019 од 13.05.2019. године за износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.05.2019. године до коначне исплате и трошкове издавања платног налога у износу од 7.900,00 динара и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован а тужилац обавезан да туженом на име трошкова парничног поступка плати износ од 41.450,00 динара, са

законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима до коначне исплате. Тужилац је обавезан да туженом на име трошкова другостепеног поступка плати износ од 15.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права. Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца на име накнаде за пружене адвокатске услуге по рачуну број ../2019 од 13.05.2019. године, са припадајућом законском затезном каматом. Одлука о неоснованости тужбеног захтева донета је уз примену одредаба материјалног права, које не одступа од примене права у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком појединачном предмету.

Код изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба са предлогом за издавање платног налога поднета је 04.06.2019. године, а вредност предмета спора је 6.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Приликом одлучивања, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном пресудом првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**